

Arrest

nr. 234 694 van 31 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 4 september 2013 aan bij de administratieve diensten van de stad Geel voor het aangaan van een wettelijke samenwoning met een Nederlandse vrouw die op dezelfde dag vraagt om haar inschrijving in België. Verzoekster legt hierbij een kopie van haar Surinaams paspoort voor met daarin een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 9 januari 2012 tot 1 maart 2012. Op 13 juni 2014 wordt vastgesteld dat verzoekster niet meer verblijft op het opgegeven adres.

1.2. Verzoekster meldt zich op 1 oktober 2019, samen met een Nederlandse man, aan bij de administratieve diensten van de gemeente Lille om zich te laten inschrijven in de gemeente. Zij legt hierbij een Surinaams paspoort voor, afgegeven in Suriname op 10 januari 2017 en geldig tot 10 januari 2020, maar zonder inreisstempel of visum.

1.3. Op 13 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster krijgt een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing wordt verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Op 19 december 2019 wordt verzoekster gehoord door een inspecteur van de politie.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 20 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Regio Turnhout op 19.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [M.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.11.2019 dat haar betekend werd op 13.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Regio Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat ze sinds 2014 in België verblijft. Ze kwam naar België omdat ze hier familieleden heeft. Haar familieleden in België en haar vriend hier zijn de redenen waarom ze zegt dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene verklaart dat ze wenst een relatie op te bouwen met haar partner [B.W.] [°...] (Belg), met wie ze verklaart samen te wonen. Het feit dat betrokkene samenwoont met de heer [B.] geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze samenwoning te registreren. Bovendien, het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. In het verleden wenste betrokkene reeds wettelijk samen te wonen met Mevr. [L.G.N.], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Deze wettelijke samenwoning werd geweigerd.

Het gegeven dat betrokkenes dochter [M.F.], die de Surinaamse nationaliteit heeft, zich in België heeft gevestigd, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan ten laste te zijn van haar dochter. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes dochter kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 5 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Verder geeft betrokkene aan dat ze maagklachten heeft. Betrokkene toont echter niet aan dat deze maagklachten haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 61, § 2, 74/11, § 1,

tweede lid, 1° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht, van het vermoeden als onschuld, van het zorgvuldigheidsbeginselen van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel,

Verzoekster stelt dat er geen inreisverbod kan worden opgelegd daar dit steunt op een ongeldig bevel dd. 20.12.2019 om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster heeft om de schorsing en vernietiging van dit bevel gevraagd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster verwijst hierbij uitdrukkelijk naar dat verzoekschrift, gevoegd onder de stukken. De motieven daarin ontwikkeld worden hier als herhaald aanzien.

Verzoekster is ondermeer van mening dat in het bevel, voor zover het op zich al geldig is, quod non, ten onrechte geen termijn om het grondgebied te verlaten werd gegeven, om zo een inreisverbod te kunnen opleggen.

Tweede onderdeel,

Verzoekster betwist de juridische en feitelijke grondslag van het inreisverbod.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat door het bevel geen termijn werd opgelegd om het grondgebied te verlaten (zie eerste onderdeel), en met als verdere motivering: ‘Er bestaat een risico op onderduiken:

1.° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Dat het motief faalt gezien de feitelijke situatie is dat verzoekster zich wel degelijk verschillende keren heeft aangeboden bij de gemeente Lille om haar situatie te regulariseren namelijk door de aanvraag van een wettelijke samen woont. Dat verzoekster zich niet van de indruk kan ontdoen dat deze laatste alles deed om de registratie te vertragen door het vragen van telkens nieuwe en nutteloze stukken van onder andere de partner van verzoekster. Dat verzoekster de briefwisseling bijbrengt met de gemeente Lille.

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.11.2019 dat haar betekend werd op 13.11.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van de Regio Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11 § 1 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Dat verzoekster inderdaad geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om de eenvoudige reden dat haar werd voorgespiegeld dat de wettelijke samenwoont zou worden geregistreerd en dat zij zou worden ingeschreven.

Derde onderdeel,

Wat betreft het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar.

In eerste instantie wordt bij dit onderdeel van de termijn van driejaar geen rechtsbasis aangeduid. Reeds om die reden dient de beslissing te worden vernietigd.

In tweede instantie bepaalt artikel 74/11 §1 tweede alinea dat zo het “1°” van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximum termijn van drie jaar. Een mindere termijn is mogelijk. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om de termijn te bepalen; maar wanneer verwerende partij kiest voor de maximumtermijn dient dit precies gemotiveerd te worden, zoniet gaat het om een willekeurige beslissing. De gegeven motieven volstaan op dit punt niet. Zij miskennen dat de wetgever een precieze regeling heeft uitgewerkt in artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet in geval van verschillende situaties, bv in geval van fraude. Maar door gebrek aan een exacte wettelijke grondslag in de beslissing voor het bepalen van de termijn, kan niet worden uitgemaakt om welke reden een termijn van driejaar wordt opgelegd.

In derde instantie wordt er op gewezen dat de toepassing van de maximumtermijn specifieke motivering vereist.

Er kan een inreisverbod van veel minder dan drie jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit drie jaar is.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de

Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke nonnen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het beweerd gebruik van valse documenten. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoeksters specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de feiten, tot die termijn wordt gekomen.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoekster aangeduid te worden waarom die drie jaar werden opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Vierde onderdeel,

De bestreden beslissing doet geen proportionaliteitsafweging.

Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund."

2.2.1. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 61, § 2 van de Vreemdelingenwet neemt de Raad aan dat dit een materiële vergissing betreft en verzoekster in wezen doelt op een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat enerzijds geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en anderzijds een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Hierbij wordt er ook reeds op gewezen dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2019.

Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, nu verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en omwille van haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Verweerder stelt nog dat geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder houdt er hierbij rekening mee dat verzoekster aangeeft al sinds 2014 in België te verblijven. Ook houdt hij er rekening mee dat verzoekster aangaf hier een partner en (meerderjarige) dochter te hebben. In zoverre verzoekster stelde een partner te hebben in België, geeft verweerder aan dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Hij wijst erop dat verzoekster in het verleden ook reeds de wettelijke samenwoning met een Nederlandse vrouw werd geweigerd. In zoverre verzoeksters meerderjarige dochter hier verblijfsgerechtigd is, stelt verweerder dat niet blijkt dat verzoekster ten laste is van haar dochter. Hij motiveert dat de dochter verzoekster regelmatig kan komen bezoeken in Suriname en vanuit België contact kan blijven houden met verzoekster. In deze omstandigheden is een inreisverbod volgens hem niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In de voorliggende omstandigheden acht verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole.

Verzoekster stelt dat nergens de rechtsbasis wordt aangeduid om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen. Het aangehaalde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet geeft evenwel duidelijk aan dat in de daarin voorziene situaties een inreisverbod tot drie jaar kan worden bepaald. Nu verweerder overging tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar, kon de verwijzing naar voormelde rechtsgrond dus volstaan als juridische grondslag van de bestreden beslissing, ook wat de termijn betreft.

Rekening houdende met de discretionaire bevoegdheid die de wetgever in de voormelde wetsbepalingen heeft voorzien voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, met een maximum van drie jaar, diende verweerder wel concreet uit te leggen waarom hij in het voorliggende geval opteerde voor de maximumtermijn van drie jaar die mogelijk is. Er kan worden aangenomen dat verweerder zulks heeft gedaan. Er wordt immers – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet is uitgevoerd – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoekster hardnekkig volhardt in het illegale verblijf op het grondgebied, dat zij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en dat er geen sprake is van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. De door verzoekster ingeroepen familiebanden werden in rekening gebracht, maar er werd geoordeeld dat geen beschermenswaardige gezins- of familiebanden blijken met de partner en meerderjarige dochter en dat de familieband met de dochter ook kan worden verdergezet zonder dat verzoeksters verblijf op het grondgebied hiervoor nodig is. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Door de duur van het inreisverbod te beperken tot drie jaar en niet te verwijzen naar het derde of vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, of enige motivering op te nemen inzake fraude of andere onwettige middelen of aan te geven dat verzoekster een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, is het verder evident dat verweerder geen toepassing heeft willen maken van de bepalingen die hem toelaten een inreisverbod voor meer dan drie jaar op te leggen. Er blijkt niet dat dit ook nog eens uitdrukkelijk diende te worden vermeld. Verzoekster is niet ernstig waar zij voorhoudt dat dit niet duidelijk zou zijn. De verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet kon volstaan als motivering in rechte van de bestreden beslissing. In de verdere uiteenzetting geeft verzoekster bovendien aan dat in haar situatie de maximumtermijn van drie jaar die

mogelijk is werd opgelegd, zodat zij er duidelijk zelf vanuit gaat dat zij niet in een situatie verkeert waarin een inreisverbod voor een duur van meer dan drie jaar mogelijk was.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat onwettig is. Zij verwijst hiervoor naar het beroep dat zij tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten heeft ingediend. In dit verband volstaat de vaststelling dat de Raad dit beroep heeft verworpen bij arrest van 31 maart 2020 met nummer 234 693. De aangevoerde middelen werden ongegrond bevonden.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster de juridische en de feitelijke grondslag van het inreisverbod te betwisten.

Zoals reeds werd gesteld, wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet en omdat enerzijds haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Verzoekster betwist op zich niet dat zij in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend en evenmin dat zij naliet gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2019.

Verzoekster betwist de motivering die ten grondslag ligt aan het vastgestelde risico op onderduiken in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum. Dit betreft een motivering die eigenlijk is verbonden met deze laatste beslissing, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig beroep. De Raad kan, voor de in dit verband opgeworpen argumenten, verwijzen naar zijn arrest van 31 maart 2020 met nummer 234 693, dat handelt over het bevel om het grondgebied te verlaten en waarin de opgeworpen argumenten reeds werden behandeld en verworpen.

Op basis van de vaststellingen dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en zij geen uitvoering heeft gegeven aan een vroegere verwijderingsmaatregel, vaststellingen die verzoekster niet onderuit haalt, moet worden aangenomen dat haar met toepassing van artikel 74/11, § 2, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd (*'gaat gepaard'*).

In een derde onderdeel van het middel bekritiseert verzoekster de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen. In een vierde onderdeel van het middel betoogt zij dat in de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging wordt gemaakt.

Verzoekster stelt allereerst dat nergens de rechtsbasis wordt aangeduid om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen. Hierop werd reeds ingegaan, net als op het betoog van verzoekster als zou het voor haar niet duidelijk zijn of zij volgens verweerder nu valt onder de normale situaties waarin een inreisverbod tot drie jaar kan worden opgelegd of onder een van de situaties waarin een inreisverbod tot vijf jaar en zelfs meer kan worden opgelegd.

Verder betoogt verzoekster dat niet specifiek wordt gemotiveerd waarom de maximumduur van drie jaar die in haar situatie mogelijk is, is opgelegd. Zij geeft ook aan dat geen proportionaliteitstoets blijkt.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er wordt herhaald dat in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering is voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Evenmin kan worden vastgesteld als zou verweerder op (nagenoeg) automatische wijze, zonder concreet in te gaan op de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval, de duur van het inreisverbod op drie jaar hebben bepaald.

Een inreisverbod voor drie jaar wordt proportioneel geacht, omdat verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en gelet op haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Verweerder stelt nog dat geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder houdt er hierbij rekening mee dat verzoekster aangeeft al sinds 2014 in België te verblijven. Ook de door verzoekster ingeroepen familiebanden werden in rekening gebracht, maar er werd geoordeeld dat geen beschermenswaardige gezins- of familiebanden blijken met de partner en meerderjarige dochter en dat de familieband met de dochter ook kan worden verdergezet zonder dat verzoeksters verblijf op het

grondgebied hiervoor nodig is. In deze omstandigheden acht verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. Zij houdt onterecht voor dat bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar geen werkelijke proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden

In zoverre verzoekster stelt dat de beslissing *“[i]n feite [...] een automatisme [hanteert] door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het beweerd gebruik van valse documenten”* is het duidelijk dat verzoekster zelf blijkbaar de beslissing niet goed heeft gelezen. Hierin is nergens sprake van een gebruik van valse documenten.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoont dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door haar aangevoerde rechtspraak van de Raad van State en de Raad volstaat ook de vaststelling dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. In zoverre verzoekster nog een schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en van het vermoeden van onschuld dringt ten slotte de vaststelling zich op dat elke uiteenzetting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.4. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS